

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Wymiar miejski polityki spójności

P6_TA(2009)0164

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wymiaru miejskiego polityki spójności w nowym okresie programowania (2008/2130(INI))

(2010/C 117 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 158 oraz art. 159 traktatu WE,
- uwzględniając pierwszy program działania na rzecz realizacji agendy terytorialnej Unii Europejskiej („pierwszy program działania”) przyjęty podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za planowanie przestrzenne i rozwój, które odbyło się w Ponta Delgada (Azory) w dniach 23-24 listopada 2007 r.,
- uwzględniając Agendę terytorialną UE - W kierunku bardziej konkurencyjnej i zrównoważonej Europy zróżnicowanych regionów („agenda terytorialna”) oraz kartę lipską dotyczącą miast europejskich rozwijających się w sposób zrównoważony („karta lipska”) przyjęte podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za planowanie przestrzenne i rozwój obszarów miejskich, które odbyło się w Lipsku w dniach 24-25 maja 2007 r.,
- uwzględniając „porozumienie brytolskie” przyjęte podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za społeczności oparte na zasadach zrównoważonego rozwoju, które odbyło się w Bristolu w dniach 6-7 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając dorobek prawny w zakresie polityki miejskiej przyjęty podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za spójność terytorialną, które odbyło się w Rotterdamie w dniu 29 listopada 2004 r.,
- uwzględniając nową kartę ateńską z 2003 r., proklamowaną na posiedzeniu Rady Europejskiej ds. urbanistyki, które odbyło się w Lizbonie w dniu 20 listopada 2003 r.,
- uwzględniając „program działania z Lille” przyjęty podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za politykę rozwoju miast, które odbyło się w Lille w dniu 3 listopada 2000 r.,
- uwzględniając europejską perspektywę rozwoju przestrzennego (ESDP) przyjętą podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za planowanie przestrzenne, które odbyło się w Poczdamie w dniu 11 maja 1999 r.,
- mając na uwadze Kartę europejskich miast na rzecz zrównoważonego rozwoju zatwierdzoną podczas europejskiej konferencji na temat miast rozwijających się w sposób zrównoważony, która odbyła się w Aalborgu (Dania) w dniu 27 maja 1994 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2008 r. zatytułowany „Zielona księga w sprawie spójności terytorialnej: przekształcenie różnorodności terytorialnej w siłę” (COM(2008)0616),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 czerwca 2008 r. zatytułowany „Piąte sprawozdanie w sprawie postępów w dziedzinie spójności gospodarczej i społecznej: rozwijające się regiony, wzrost gospodarczy w Europie” (COM(2008)0371),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie wyników negocjacji dotyczących strategii i programów w ramach polityki spójności w okresie programowania 2007-2013 (COM(2008)0301),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 maja 2007 r. zatytułowany „Czwarte sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej i społecznej” (COM(2007)0273),

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- uwzględniając przyjęty w dniu 24 maja 2007 r. przewodnik Komisji na temat miejskiego wymiaru polityki Wspólnoty w okresie 2007-2013,
 - uwzględniając dokument roboczy Komisji zatytułowany „Wymiar terytorialny i miejski narodowych strategicznych ram odniesienia i programów operacyjnych (2007-2013): pierwsza ocena” z maja 2007 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 lipca 2006 r. zatytułowany „Polityka spójności i miasta: rola miast i aglomeracji w odniesieniu do wzrostu i zatrudnienia w regionach” (COM(2006)0385),
 - uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. zatytułowany „Polityka spójności wspierająca wzrost gospodarczy i zatrudnienie: strategiczne wytyczne Wspólnoty na lata 2007-2013” (COM(2005)0299),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 czerwca 2002 r. zatytułowany „Programowanie funduszy strukturalnych w latach 2000-2006: wstępna ocena inicjatywy miejskiej” (COM(2002)0308),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 maja 1997 r. zatytułowany „W kierunku miejskiej agendy w Unii Europejskiej” (COM(1997)0197),
 - uwzględniając wyniki programu Europejska Sieć Obserwacyjna Planowania Przestrzennego (ESPON) 2006 oraz przyjęty program ESPON na rok 2013,
 - uwzględniając programy pilotażowe Urban (1989-1999), inicjatywę wspólnotową URBAN I (1994-1999) oraz URBAN II (2000-2006),
 - uwzględniając informacje pochodzące z bazy danych audytu miejskiego, która zawiera dane statystyczne dotyczące 330 wskaźników, na których podstawie oceniono 358 miast,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie dalszych działań dotyczących agendy terytorialnej i karty lipskiej: w kierunku europejskiego programu działania na rzecz rozwoju przestrzennego i spójności terytorialnej ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie mieszkalnictwa i polityki regionalnej ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 października 2005 r. w sprawie zagadnień urbanistycznych w kontekście rozszerzenia UE ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0031/2009),
- A. mając na uwadze, że o ile kwestie miejskie wchodzą w zakres odpowiedzialności organów krajowych, regionalnych i lokalnych, obszary miejskie odgrywają jednak kluczową rolę w skutecznej realizacji strategii lizbońskiej i göteborgskiej i ich dotyczy główna część polityki spójności, za którą odpowiadają instytucje UE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0069.

⁽³⁾ Dz.U. C 76 E z 27.3.2008, s. 124.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 233 E z 28.9.2006, s. 127.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- B. mając na uwadze, że cele UE określone w karcie lipskiej mają zagwarantować zintegrowane podejście do realizacji polityki rozwoju miast w celu tworzenia przestrzeni miejskich o wysokiej jakości, modernizacji transportu, sektora energetycznego, usług komunalnych i sieci informacyjnych, a także promowania uczenia się przez całe życie, edukacji i innowacji, zwłaszcza na ubogich obszarach miejskich,
- C. mając na uwadze, że zarówno zainicjowany już przez francuską prezydentkę proces tworzenia elastycznej, dającej się dostosowywać i dynamicznej listy kontrolnej dotyczącej wdrażania karty lipskiej, będący podstawowym warunkiem wstępnym zaspokojenia szczególnie zróżnicowanych potrzeb poszczególnych miast europejskich, jak i późniejsze opracowanie przez poszczególne państwa członkowskie planów zintegrowanego rozwoju obszarów miejskich, mogą być przydatną podstawą do zbierania informacji o różnych sytuacjach i podejmowania w związku z tym inicjatyw ukierunkowanych na precyzyjnie wyznaczone cele,
- D. mając na uwadze, że należy odróżniać miasta od obszarów miejskich,
- E. mając na uwadze, że chociaż 80 % z 492 milionów mieszkańców UE mieszka w miastach, a Unię Europejską charakteryzuje rozwój policentryczny, istnieją jednak znaczne różnice pomiędzy państwami członkowskimi pod względem liczby ludności zamieszkującej obszary miejskie, podmiejskie i wiejskie oraz problemy związane z raczej niewielką uwagą poświęcaną interesom i potrzebom mieszkańców obszarów miejskich w programach operacyjnych związanych z funduszami strukturalnymi,
- F. mając na uwadze, że obszary miejskie wytwarzają 70-80 % PKB UE, a miasta uważa się za ośrodki innowacji i siłę napędzającą rozwój regionalny, krajowy oraz rozwój UE,
- G. mając jednak na uwadze, że miasta odpowiadają również za 75 % światowego zużycia energii i ze względu na produkcję energii elektrycznej, transport, przemysł i ogrzewanie wytwarzają 80 % gazów cieplarnianych,
- H. mając na uwadze, że tendencje urbanizacyjne potęguje migracja wewnętrzna do stolic i innych metropolii, a także mając na uwadze, że wynikający stąd wzrost liczby ludności powoduje ogromne obciążenia rozrastających się miast, zmuszonych zaspokajać większe potrzeby w zakresie gospodarowania odpadami, mieszkalnictwa, edukacji i możliwości zatrudnienia, a także, że ta wzrostowa tendencja w kierunku urbanizacji stanowi olbrzymie wyzwanie dla obszarów wiejskich, które muszą sobie radzić z utratą kapitału ludzkiego, siły roboczej, konsumentów i uczniów,
- I. mając na uwadze, że niedawne bezprecedensowe rozszerzenie UE spowodowało wyjątkowe zwiększenie się różnic o charakterze regionalnym oraz wzrost liczby miast przeżywających problemy rozwojowe,
- J. mając na uwadze, że pomimo istnienia w państwach członkowskich zróżnicowanych ustaleń politycznych, instytucjonalnych i konstytucyjnych, przed obszarami miejskimi UE stoją wspólne wyzwania i otwierają się wspólne możliwości stawienia czoła tym wyzwaniom, co podkreśla potrzebę posiadania szczegółowych danych statystycznych oraz współpracy i wymiany dobrych praktyk, aby miasta europejskie były w stanie sprostać światowej konkurencji,
- K. mając na uwadze, że przed rozwojem przestrzennym UE stoją wyzwania w postaci restrukturyzacji gospodarczej, znacznych zmian na rynku pracy, niedostępnego i przeciążonego transportu, ograniczenia powierzchni użytkowych spotęgowanego przez niekontrolowany rozwój miast, spadku liczby ludności, starzenia się populacji, wyludniania się obszarów wiejskich i małych miast w wyniku przenoszenia się ludności do dużych aglomeracji, rosnącej skali migracji, wyłączenia społecznego, wysokiej i rosnącej przestępczości, „tworzenia gett” w niektórych dzielnicach miast, niskich dochodów gospodarstw domowych, pogarszającej się jakości życia na ubogich obszarach, niewystarczającej liczby parków i terenów rekreacyjnych, zanieczyszczenia środowiska, kontrolowania zarządzania zasobami wodnymi, śmieciami i odpadami oraz potrzeby zapewnienia dostaw energii i jej wydajnego użytkowania,
- L. mając na uwadze, że zarządzanie przy wykorzystaniu nowoczesnych technik elektronicznych, a w szczególności administracja elektroniczna, skoordynowane z wszystkimi zainteresowanymi stronami mogłoby istotnie zmniejszyć istniejące problemy oraz doprowadzić do zajęcia się kwestią ekspansji miast w sposób zintegrowany, w ramach współpracy z obszarami podmiejskimi i graniczącymi terenami wiejskimi oraz w ramach współpracy uwzględniającej je, a także zgodnie z nowoczesnymi podejściami do planowania rozwoju obszarów miejskich, takimi jak inteligentny wzrost, nowe planowanie przestrzenne i inteligentna urbanizacja,

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- M. mając na uwadze, że działania na rzecz rozwoju obszarów miejskich sprzyjają głównie udziałowi w nich małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), w tym zwłaszcza ze sfery usług, a polityka spójności jest w coraz większym stopniu ukierunkowana na promowanie konkurencyjnych zalet miast,
- N. mając na uwadze, że MŚP, w szczególności małe i mikro-przedsiębiorstwa, rzemieślnicy i przedsiębiorstwa handlowe, mają zasadnicze znaczenie dla utrzymania działalności w centrach miast i dla zachowania równowagi w dzielnicach miast, oraz że polityka miejska w zakresie transportu, działalności handlowej, handlu nieruchomościami, zwiększania kosztów mieszkaniowych lub przeciwnie brak wyważonej polityki w tych obszarach często prowadziły do zaniku działalności gospodarczej i ograniczenia działalności usługowej dla osób prywatnych,
- O. mając na uwadze, że nadal występuje potrzeba wzmocnienia partnerstwa między obszarami miejskimi i wiejskimi, ponieważ obszary miejskie mają ważną rolę do odegrania w harmonijnym i zintegrowanym rozwoju swoich peryferii w celu osiągnięcia spójności terytorialnej i trwałego rozwoju regionalnego,
1. podkreśla znaczenie zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich oraz wkładu obszarów miejskich w rozwój regionalny; wzywa Komisję do regularnego oceniania, mierzenia, porównywania i omawiania wpływu polityki UE na sytuację obszarów miejskich pod względem gospodarczym i społecznym, w tym zwłaszcza w odniesieniu do problemów edukacji i kultury, a także w odniesieniu do zdrowia, transportu, środowiska i bezpieczeństwa;
 2. ubolewa, że państwa członkowskie są zachęcane, a nie zobowiązane do promowania zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich jako priorytetu strategicznego i w związku z tym wyraża zaniepokojenie, że niektóre państwa członkowskie nie uwzględniają w należyтым stopniu aspektu miejskiego oraz apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby we współpracy z władzami regionalnymi i lokalnymi dokonywały analizy i oceny wpływu włączania inicjatywy URBAN do głównego nurtu polityki oraz aby regularnie monitorowały i badały proces wykorzystywania funduszy UE na obszarach miejskich;
 3. zwraca uwagę na pozytywne doświadczenia programu inicjatywy wspólnotowej URBAN w odniesieniu do partnerstwa, zintegrowanego podejścia i zasady działania oddolnego, które przyczyniły się w dużym stopniu do skuteczności i dopasowania finansowanych projektów; domaga się uwzględnienia tych osiągnięć w wymiarze miejskim finansowania ze środków funduszy strukturalnych oraz wprowadzenia podobnych mechanizmów do głównego nurtu programowania zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich, aby więcej miast mogło korzystać z tych osiągnięć;
 4. jest zdania, że przyjmowanie wspólnej definicji obszarów miejskich oraz bardziej ogólnie pojęcia „miejski” byłoby niewłaściwe, a nawet problematyczne, ponieważ trudno jest zebrać w jednym miejscu różnorodne przypadki w państwach członkowskich oraz regionach i przez to uważa, że ewentualne stworzenie obowiązkowej definicji i obowiązkowego określenia obszarów miejskich należy pozostawić w gestii państw członkowskich zgodnie z zasadą pomocniczości;
 5. wzywa państwa członkowskie do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu wsparcia stolic i innych metropolii w ich wysiłkach na rzecz podejmowania wyzwań wynikających z urbanizacji i wzrostu liczby mieszkańców, w tym wyzwań dotyczących gospodarowania odpadami, mieszkalnictwa, zatrudnienia i edukacji; na poziomie bardziej ogólnym uważa, że zmiany demograficzne powodują wyzwania zarówno dla obszarów miejskich, jak i wiejskich związane z rynkiem pracy, a ponadto z edukacją i ponownym szkoleniem byłych pracowników dotkniętych bezrobociem oraz wyludnianiem się obszarów wiejskich;
 6. uważa w tym kontekście, w związku z oczywistym faktem, iż pomimo skuteczności poszczególnych szczebli rządzenia z natury rzeczy różne mechanizmy konstytucyjne państw członkowskich nie są zgodne z ujednoliconymi metodologiami, że przydatne byłoby, by państwa członkowskie określiły, w razie potrzeby w ramach konsultacji publicznych, jak pojmują wymiar miejski, w celu lepszego ujednoczenia wewnętrznego i ściślejszego współdziałania z Komisją;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

7. zaznacza, że państwa członkowskie mają możliwość delegowania miastom zarządzania funduszami strukturalnymi przeznaczonymi na realizację działań mających na celu osiągnięcie trwałego rozwoju obszarów miejskich; jest zdania, że subdelegacja stanowi podwójną wartość dodaną: z jednej strony dla rozwoju regionalnego i europejskiego o wiele bardziej korzystne byłoby przejście przez miasta odpowiedzialności od planowania aż po realizację podejmowanych działań w przypadku reagowania na ściśle lokalne wyzwania, a z drugiej strony subdelegacja stanowiłaby główne narzędzie na rzecz poprawy potencjału administracyjnego lokalnego zarządzania; ubolewa, że dotychczas nie w pełni skorzystano z możliwości subdelegacji na rzecz władz miejskich, ewentualnie za pomocą dotacji globalnych, w ramach programów operacyjnych finansowanych przez Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) i jest przekonany, że w następnym okresie programowania należy przewidzieć i promować wyraźną rolę obszarów miejskich jako organów pośredniczących w kontekście podejścia do zarządzania wielopozomowego; jest również zdania, że wymiar miejski oraz subdelegacja w polityce regionalnej powinny być obowiązkowe; należy unikać fragmentaryzacji polityki regionalnej w wyniku subdelegacji, dlatego też trzeba dokładnie określić tryb subdelegacji;

8. podkreśla znaczenie zintegrowanego podejścia do planowania rozwoju obszarów miejskich; proponuje, aby publiczne wsparcie rozwoju obszarów miejskich opierało się na zintegrowanych planach rozwoju obszarów miejskich; wzywa do jak najszybszego, lecz nie później niż w następnym okresie planowania, uznania zintegrowanego podejścia za warunek wiążący przyznawania i wykorzystywania środków z funduszy strukturalnych oraz uzyskiwania pożyczek z Europejskiego Banku Inwestycyjnego; wzywa Komisję do sporządzenia wytycznych zawierających zalecenia i przykłady dobrych praktyk w zakresie zintegrowanych planów rozwoju obszarów miejskich oraz do wspierania wymiany dobrych praktyk między władzami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi;

9. nalega, by w strategicznych ramach odniesienia i w krajowych programach operacyjnych państwa członkowskie priorytetowo potraktowały finansowanie projektów będących realizacją planów trwałego rozwoju obszarów miejskich;

10. zaleca, aby plany zrównoważonego zarządzania obszarami miejskimi zawierały co najmniej następujące elementy: plan zagospodarowania odpadów, mapy hałasu i plany działania, lokalne programy dotyczące zanieczyszczeń atmosferycznych i środowiska naturalnego, perspektywy wzrostu demograficznego, zapotrzebowanie na nowe obszary zurbanizowane, wykorzystanie terenów i budowli opuszczonych, rehabilitację dzielnic podupadających i terenów poprzemysłowych, dostępność i przystępność usług publicznych, strukturę miejską i odsetek terenów zielonych, udogodnienia dla osób niepełnosprawnych, uwypuklenie wartości dziedzictwa kulturowego, historycznego i przyrodniczego, szacunkowe zapotrzebowanie na wodę i energię oraz ich racjonalne wykorzystanie, dostępność publicznych środków transportu, skuteczne zarządzanie ruchem drogowym, integracja grup szczególnie zagrożonych (emigrantów, mniejszości, osób o niskich kwalifikacjach, osób niepełnosprawnych, kobiet itd.), dostępność godnych mieszkań po przystępnych cenach oraz plany zwalczania przestępczości;

11. uważa, że opracowanie zintegrowanych planów rozwoju obszarów miejskich będzie możliwe jedynie wtedy, kiedy dostępne będą wystarczające zasoby przeznaczone na zrównoważony rozwój obszarów miejskich i dlatego zaleca, aby dostępne zasoby koncentrowano na konkretnych działaniach; proponuje określenie minimalnego poziomu wydatków z funduszy strukturalnych, który trzeba ustalić na jednego mieszkańca obszaru miejskiego w okresie programowania, przy czym minimalną kwotę należy ustalić w taki sposób, by podział tej sumy nie był dla regionu obciążeniem niemożliwym do zrealizowania;

12. zauważa pilną potrzebę wzmocnienia potencjału zarządzania obszarami miejskimi w wymiarze wertykalnym i horyzontalnym i zwraca uwagę państw członkowskich na palącą potrzebę przyjęcia zintegrowanego podejścia w kwestii realizacji polityki rozwoju obszarów miejskich (zajmującej się podstawowymi kwestiami związanymi z życiem codziennym obywateli, takimi jak transport, służby publiczne, jakość życia, zatrudnienie i lokalna działalność gospodarcza, bezpieczeństwo itd.) poprzez zaangażowanie w ten proces rządów krajowych wraz z władzami regionalnymi i lokalnymi oraz wszystkimi zainteresowanymi stronami sektora publicznego i prywatnego w oparciu o zasadę partnerstwa;

13. dostrzega trudności, jakie obszary miejskie napotykają, próbując pogodzić poszczególne dziedziny finansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) podczas realizacji polityki rozwoju gospodarczego i społecznego, a także poszczególne dziedziny finansowane z EFRR podczas planowania inwestycji w infrastrukturę fizyczną; uważa, że należy zrewidować zasadę „jeden program, jeden fundusz” i że władze lokalne i regionalne powinny lepiej wykorzystywać synergii finansowania z EFRR i EFS oraz wzmocnić finansowanie zintegrowane; wzywa Komisję, do zbadania możliwości połączenia tych dwóch funduszy w perspektywie długofalowej, jeżeli miałyby to zagwarantować uproszczenie procedur;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

14. popiera pomysł obowiązującej w ramach inicjatywy JESSICA zasady ponownego wykorzystywania środków i jej potencjał w zakresie wzrostu gospodarczego na obszarach miejskich, uważa też, że w następnym okresie programowania polityka regionalna powinna korzystać w większym stopniu z mechanizmów inżynierii finansowej takich jak ponowne wykorzystywanie funduszy i oferowanie korzystnych kredytów niż opierać się wyłącznie na dotacjach, jak ma to miejsce obecnie;

15. dostrzega potencjał sektora prywatnego w zakresie rozwoju obszarów miejskich i jest zdania, że w celu stworzenia innowacyjnych systemów finansowania i przedsięwzięć należy regularnie uwzględniać korzystanie z partnerstwa publiczno-prywatnego w celu rozwiązania głównych problemów gospodarczych i społecznych obszarów miejskich, zwłaszcza w przypadku tworzenia infrastruktury i mieszkalnictwa; podkreśla, że wymaga to jasnych i przejrzystych zasad postępowania, w szczególności w odniesieniu do działalności organów publicznych, które zgodnie z zasadą pomocniczości muszą podejmować decyzje w sprawie wyboru metod świadczenia usług, sporządzania specyfikacji oraz utrzymywania pewnego poziomu kontroli;

16. podkreśla realizację oraz aspekty administracyjne wymiaru miejskiego polityki i wzywa do dalszych działań w celu uproszczenia zasad dotyczących wdrażania polityki spójności oraz ogólnego zmniejszenia nadmiernej biurokracji w zakresie zarządzania funduszami i poszczególnymi przedsięwzięciami a także kontroli nad nimi;

17. odnotowuje, że oprócz polityki regionalnej istnieją inne polityki Wspólnoty, w ramach których obszarom miejskim udzielane jest wsparcie finansowe, i w związku z tym apeluje do Komisji o opracowanie i zaproponowanie lepszej koordynacji danych działań politycznych w celu połączenia wszystkich zasobów UE przeznaczonych dla obszarów miejskich, tak aby zapewnić realizację w praktyce zintegrowanego podejścia;

18. uważa, że istniejące w państwach członkowskich struktury są nadal słabo dostosowane do inicjowania współpracy w wymiarze horyzontalnym i zwraca się do Komisji Europejskiej o promowanie zasady struktur zarządzania międzysektorowego.

19. wzywa do bardziej wydajnego wykorzystywania zasobów finansowych, ludzkich i organizacyjnych w celu stworzenia i wzmocnienia sieci założonych przez miasta w zakresie zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich, ponieważ sieci te odgrywają ważną rolę we współpracy terytorialnej; w tym kontekście podkreśla konieczność posiadania infrastruktury zdolnej wesprzeć utrzymanie szczególnych cech (np. historycznych), modernizację (np. bieguny innowacyjności), wzrostu gospodarczego (np. MŚP) i działalności sezonowej, a także apeluje do Komisji o umocnienie pozycji obszarów miejskich w ramach inicjatywy „Regiony na rzecz zmian gospodarczych”;

20. zauważa, że właściwie realizowana polityka rozwoju regionalnego oraz strategia zrównoważonego rozwoju terytorialnego wymagają równowagi między politykami dotyczącymi obszarów miejskich, podmiejskich i wiejskich, a w konsekwencji wpływają na rozwój prawdziwej spójności regionalnej; przypomina, że polityka rozwoju obszarów wiejskich ma istotne znaczenie terytorialne, a polityka rozwoju obszarów miejskich i polityka rozwoju obszarów wiejskich nie są dostatecznie zintegrowane; podkreśla potrzebę rzeczywistej synergii tych polityk, której skutkiem będzie rzeczywisty potencjał rozwojowy oraz promocja atrakcyjności i konkurencyjności obszarów wiejskich; wzywa państwa członkowskie i regiony, aby wykorzystywały instrument partnerstw miejsko-wiejskich do realizacji celu zrównoważonego rozwoju przestrzennego;

21. wzywa Komisję do dalszego opracowywania i regularnego aktualizowania audytu miejskiego oraz do jednoczesnego dostarczania informacji na temat sytuacji obszarów miejskich i wiejskich we wszystkich państwach członkowskich, aby uzyskać wyraźny obraz sytuacji, a także aby określić szczególne potrzeby związane z równowagą między rozwojem obszarów miejskich i wiejskich;

22. zaleca, by Komisja i państwa członkowskie ustanowiły europejską grupę wysokiego szczebla ds. rozwoju obszarów miejskich i zastosowały otwartą metodę koordynacji do polityki rozwoju obszarów miejskich na szczeblu UE;

23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.